

Χωρίς σερνικό

Πάππος Παρκάκης, Αθήνα

Φωτογράφιση των Βαλκανίων

Αθήνα 2004

«ΝΤΕ ΜΟΥ ΛΕΣ, Γκιωργκάκη, φίλε μου, γκιατί έχει ντύ βούλες πάνω από 'ι;»

«Δεν είναι βούλες, ρε Μπασίφ, τελείες είναι, αλλά όταν είναι ψηλά και δυο μαζί, δεν τις λέμε τελείες, τις λέμε διαλυτικά, κατάλαβες;»

«Όχι».

«Κοίτα να δεις, αν δεν ήταν αυτές οι δυο τελείες, θα διάβαζες τον Παναθηναϊκό Παναθηναϊκό. Βάζεις τις δυο τελείτσες και διαβάζεις Παναθηναϊκός, όπως διαβάζεις και το Θερμαϊκός, για παράδειγμα. Χωρίς τελείες Παναθηναϊκός, με τελείες Παναθηναϊκός, κατάλαβες;»

«Μπράβο, Γκιωργκάκη, πολύ καλός ντάσκαλος. Κατάλαβα».

«Και δε με λένε Γκιωργιάκη, αλλά Γιωργιάκη. Ακόμα δεν έμαθες να λες το γάμα 'γ'».

«Όπως γαμώτο;»

«Βλέπεις, το γαμώτο το ξέρεις. Και το Γιωργιάκης είναι σαν το γαμώτο. Για διάβα-σε τώρα, να δούμε».

«Πα-να-τη-ναι-κος!»

«Όχι 'τηναιικός', 'θηναιικός'. Αυτό το λέμε θήτα 'θ' και αυτό δέλτα 'δ'».

«Πα-να-θ-ηναιικός».

«Έτσι. Τώρα το 'πες σωστά. Άντε να πά-ρεις παραγγελία κι έλα να συνεχίσουμε».

«Πιάσε ντύο σουβλάκια γκύρο χοιρινό απ' όλα, μία αγγουροντομάτα και μία πράσινη».

«Πώς το 'παμε; Δέλτα 'δ'».

«Πιάσε δ-ύο σουβλάκια γκύρο χοιρινό απ' όλα, μία αγγουροντομάτα και μία πράσινη».

«Από πού είσαι εσύ; Από καμιά Αίγυπτο;»

«Όχι. Από Σουντάν».

«Σουδάν; Μαύρη πείνα εκεί κάτω, ε;»

«Ναι, πόλεμος».

«Ξέρω, σφάζεστε μεταξύ σας και τρέχει ο

ΟΗΕ να σας χωρίσει. Στρατόπεδα προσφύ-γων και τέτοια. Εσύ είσαι από στρατόπεδο προσφύγων;»

«Όχι, εγώ από Χαρτούμ».

«Χαρτούμ, ε; Πόσες φορές το χρόνο βρέ-χει εκεί;»

«Χαρτούμ βρέχει. Έρημος ντεν βρέχει».

«Σωστά, εκεί πίνουν νερό μια φορά το μή-να. Κι από πλύσιμο, άσ' τα να πάνε. Δυστυ-χία, ρε γαμώτο. Σκέψου, αυτός ο φουκαράς έ-κανε πόσες χιλιάδες χιλιόμετρα; Τρεις;... πέ-ντε;... για να έρθει στην Αθήνα και να σεβί-ρει σουβλάκια».

«Αυτοί φτάνει. Ας μη μας έδιωχναν».

«Ποιους;»

«Εμάς τους Έλληνες. Ξέρεις πώς ήταν το Χαρτούμ όταν ήταν ακόμα οι Έλληνες εκεί; Παράδεισος! Ελβετία σου λέω. Μας έδιωξαν και πήγαν φούντο. Και δεν είναι μόνο το Σουδάν. Απ' όπου μας έδιωξαν, έπαθαν τα ί-δια. Κοίτα χάλια στην Αίγυπτο. Από τότε που μας έδειξε την πόρτα ο Νάσερ, πάει απ' το κακό στο χειρότερο. Κοίτα την Τουρκία, που

Χτυπάει τώρα την πόρτα της Ευρώπης και περιμένει να της ανοίξουν, αν της ανοίξουν».

«Από Ιστορία σκίζεις βλέπω».

«Κάνε πλάκα εσύ. Τέτοιο μυαλό κουβαλάς, της πλάκας. Βλέπεις όμως ανάπτυξη τα Σκόπια μέσα σε πέντε χρόνια; Γιατί λες; Γιατί πήγαμε εμείς εκεί».

«Ντε μου λες, Γκιωργιάκη, φίλε μου, Πανα-θ-ηναϊκός - Πανιώνιος τι να βάλω;»

«Πρώτα να κάνουμε λίγη ορθογραφία. Γύρισε το δελτίο ανάποδα και γράψε μου Πανιώνιος».

«Σωστά, Γκιωργιάκη, φίλε μου;»

«Λάθος, Μπασίρ, φίλε μου. Το Πανιώνιος γράφεται με ωμέγα. Γύρισε πάλι το δελτίο και γράψε Πανσερραϊκός... Απίστευτο. Αυτή, που είναι και ζόρικη λέξη, την έγραψες σωστά».

«Γιατί είναι τρίτη Ε-θ-νική σαν κι εμένα, Γκιωργιάκη. Γι' αυτό. Παίζουμε ίντιο πρωτά-θ-λημα. Χτες βράντυ πριν κοιμη-θ-ώ μέτρησα ντύο 'ο', πέντε 'ι', ντύο 'ε'. Ζαλίστηκα. Ντε τα μάτω - μά-θ-ω ποτέ».

«Μην κάνεις έτσι. Εδώ Ελληνάκια και δεν τα γράφουνε σωστά».

«Πες μου τώρα τι να βάλω Πανα-θ-ηναϊκός - Πανιώνιος;»

«Λέω να το παίζουμε ένα-χι».

«Φέρει ισοπαλία Πανιώνιος;»

«Τι λες, ρε; Έχεις δει πώς παίζει τελευταίο Πανιώνιος; Και ο Παναθηναϊκός σέρνεται».

«Ναι, αλλά Πανα-θ-ηναϊκός παίζει γνή-πεντό του».

«Γήπεδο το λέμε. Γη-πε-δο. Κάτι μου λέει ότι είσαι βάζελο».

«Εγώ αγκαπώ Παναθηναϊκός, αλλά είμαι Ολυμπιακός».

«Με δουλεύεις, ρε; Πώς γίνεται ν' αγκαπάς τον Παναθηναϊκό και να είσαι Ολυμπιακός;»

«Αφού, Γ-ιωργάκη φίλο μου Ολυμπιακός, κι ε-γώ Ολυμπιακός».

«Με κάτι τέτοια με ρίχνεις. Και πώς λες να παίζουμε το ΠΑΟΚ-Ολυμπιακός;»

«Δ-ύο καραμπινάτο, Γι-ωργάκη μου. Δ-ύο καραμπινάτο».

«Ρε Μπασίρ, αστεία αστεία, έμαθες ελλη-

νικά. Τέτοιος δάσκαλος, αντί να ψήνω μαθητές, ψήνω σουβλάκια».

«Θοδωρή, σταμάτα να γκρινιάζεις. Από την ώρα που βγήκαμε έξω μας έχεις σκάσει!»
«Θέλω πίτσα!»

«Σήμερα θα φάμε σουβλάκια, τελείωσε!»
«Η Νίκη θέλει σουβλάκια! Εγώ θέλω πίτσα!»

«Θοδωρή μεγάλη, άκου. Εσύ είσαι νίντζα, εντάξει; Και μάλιστα με στολή. Οι νίντζα δεν τρώνε πίτσες, τρώνε κρέας. Πολύ κρέας. Θα φάμε λοιπόν καλαμάκια, εντάξει;... Πού είσαι... Βάλε δεκαπέντε καλαμάκια, δυο πατάτες με τυρί και δυο τζατζίκια. Τι θα πιούμε;»
«Πορτοκαλάδα».

«Κοκακόλα».

«Μια πορτοκαλάδα, μια κόκα και μια Κάιζερ».

«Η πορτοκαλά-δ-α... η κοκακόλα και η μπιρίτσα. Πατάτες να φέρω τώρα ή με σουβλάκια;»

«Γιατί το 'κανες αυτό; Πες μου γιατί το 'κανες;»

«Είμαι νίντζα!»

«Τον κακό σου τον καιρό είσαι!»

«Γιατί τον χτυπάς, ρε Γιώτα;»

«Καλά, δεν είδες που κλότσησε τον άνθρωπο;»

«Ε και; Ξέρεις πόσες κλοτσιές έχει φάει αυτός στη ζωή του; Η κλοτσιά του παιδιού θα τον πονέσει;»

«Είδα καλά; Σε κλότσησε το κωλόπαιδο;»

«Άσ' το, Γκιωργκάκη, φίλε μου. Μικρό κακό».

«Ξύπνα, ρε! Μην αφήνεις να σε κλοτσάνει!

Μαύροι είναι αυτοί, ρε! Όχι εσύ!

«Όχι, μαύροι. Αμερικάνοι».

«Ποιοι Αμερικάνοι, μαλάκα μου!»

«Μικρός με κλοτσάει, μπαμπάς μου αφήνει ντύο ευρώ. Όπως Αμερικάνοι».

«Είσαι ξύπνιος, φίλε, σε παραδέχομαι. Γι' αυτό μαθαίνεις τόσο εύκολα τα ελληνικά, που είναι στριμμένη γλώσσα. Έλα τώρα να σου δείξω κάτι να θολώσεις. Κοίτα το! Όχι, κοίτα το καλά! Τογίότα Κορόλα Βέρσο! Τριάντα δύο διαφορετικοί συνδυασμοί χώρου, εννιά αερόσα-

κοι, ηχοσύστημα με σιντί, ντιβιντί με οθόνες στην πλάτη του οδηγού και του συνοδηγού! Άσε πια η γκλαμουριά! Μιλάμε για πολλή γκλαμουριά! Τα έψαξα όλα σου λέω: *Αουτο-Μότορ-Σπορτ, Τέσσερις Τροχοί, Ντράιβ, Καρ εντ Ντράιβερ, όλα!* Άλλο αμάξι σαν κι αυτό δε βρήκα! Για μια στιγμή σκέφτηκα μήπως πάω για το Τογιότα Λανκρούζερ, αλλά - »

«Lan-d-cruiser, Γκιωργκάκη, φίλε μου. Έτσι το λένε αγγλικά: Lan-d-cruiser».

«Μη μου πεις! Κι εσύ πού έμαθες την οξφορδιανή προφορά, ρε μαλάκα, στο Σουδάν; Κλείσε τώρα το περιοδικό και γράψε μου 'παρμπρίζ', να δούμε το ξέρεις;... Βλέπεις; Παρμπρίζ γράφεται μία λέξη και με 'ι' και όχι 'παρ μπρηζ'. Μη μου πουλάς μούρη λοιπόν!»

«Όταν τελειώσεις με το φροντιστήριο, μπορείς να μου φτιάξεις ένα σουβλάκι με γύρο κοτόπουλο; Με την ησυχία σου, δε βιάζεις».

«Εντάξει, ρε φίλε. Μαθαίνω σ' έναν ξένο φουκαρά πέντε κουτσά ελληνικά. Κάνε λίγη υπομονή. Δεν πέθανες από την πείνα».

«Όσπου να μάθει αυτός ελληνικά, εγώ σίγουρα θα 'χω πεθάνει από αστιτία».

«Έλα, ρε Μπασίρ, γιατί μας την έσπασε, το αρχίδι. Έλα να δεις χάι φάι, να χαζέψεις! Ραδιοεπισχυτής, σιντί πλείερ, διπλό κασετόφωνο, δυο ηχεία των ογδόντα βατ και δυο των σαράντα. Το φουλάρεις και τύφλα να 'χει το Μέγαρο Μουσικής! Κι εδώ το μεγαλείο που κλείνει όλα τ' άλλα! Το χομ σίνεμα της Φίλιπς! Κλείσε τώρα τα μάτια σου και δεξ το όνειρο σε γιγαντοσόνη! Πρωί, ώσπου ν' ανοίξει το μαγαζί, φουλάρω το χάι φάι! Το βράδυ, όταν γυρίζω ξεθεωμένος από τη δουλειά και θέλω να χαλαρώσω, φουλάρω το χομ σίνεμα. Και ενδιάμεσα το Τογιότα Κορόλα Βέρσο! Ξέρεις πόσο κάνει όλο το πακέτο μαζί;»

«Πόσο;»

«Ένα δεκατριάρι στο προπό! Έλα, σειρά σου τώρα. Πες τι θα κάνεις με τα λεφτά σου».

«Ντεν ξέρω. Το σκέφτομαι».

«Θα πάρεις σπίτι στο Χαρτούμ ή θα φέρεις εδώ την οικογένεια;»

«Ντεν θ-έλω να πάρω απόφαση ακόμα».
«Γιατί;»

«Γιατί πολλά λεφτά και ντεν πιστεύω να κερ-δ-ίσω. Γι-αυτό καλύτερα μην πάρω από-φαση».

«Για να κερδίσεις πρέπει να πιστέψεις, μά-λάκα μου. Να πιστέψεις και να κάνεις όνειρα. Τότε μόνο κερδίζεις. Εσύ δεν πιστεύεις, δεν κάνεις όνειρα, και θα πάρεις κι εμένα στο λαι-μό σου».

«Στο ντικό μου πατρίντα - »

«Στη δική μου πατρίδα. Η πατρίδα είναι γένους θηλυκού».

«Στη δ-ική μου πατρί-δ-α, στον Θ-εό πι-στεύεις, στα πολλά λεφτά ντεν πιστεύεις, Γκιωρ-γ-άκη μου, φίλε μου».

«Εντάξει, όπως νομίζεις. Ρίξε μια τελευ-ταία ματιά στο δελτίο, γιατί το κλείνω. Συμ-φωνείς να παίξουμε ένα-χι τον Παναθηναϊκό;»
«Συμφωνώ».

«Συμφωνείς να παίξουμε στάνταρ δύο τον Ολυμπιακό;»
«Συμφωνώ».

«Και συμφωνείς να παίξουμε ένα καρφω-τό το Ηρακλής - Καλαμαριά».
«Συμφωνώ».

«Το κλείνω, λοιπόν, και αύριο πρωί πρωί το καταθέτω».

«Γ-ιωρ-γ-άκη μου, φίλε μου. Μου κάνεις χάρη;»

«Τι χάρη;»

«Ντώσεις και γκια μένα λεφτά και εγνώ-σου δ-ώσω Δ-ευτέρα».

«Κανένα πρόβλημα. Το πιστωτικό όριό σου σε υπερκαλύπτει».

«Μάστορα, θα 'ρθεις να πάρεις παραγγε-λία;»

«Αμέσως!»

«Γ-ιωρ-γ-άκη, φίλε μου, αυτή τη φορά έ-γκραψα παραγγελία. Κοίτα, έ-γ-ραψα σω-στά;»

«Μερίδες γύρο χοιρινό 2, γύρο κοτόπουλο, μπιφτέκια, πατάτες 2, τζατζίκια 2, χοριάτι-κη. Ολόσωστα, εκτός από τη χωριάτικη που γράφεται με ωμέγα. Μπράβο, Μπασίρ, σκί-ζεις!»

«Δε μου λες; Το τζατζίκι στην αραπιά έ-
τσι το κρατάνε, όπως το κρατάς εσύ;»

«Για κάτσε, ρε φίλε. Τι σου 'κανε ο άν-
θρωπος και μπλέκεις την αραπιά;»

«Τι έγινε, προσβάλαμε τον σερβιτόρο σου;
Εσύ θα 'τρωγες τζατζίκι που το σεββίρουν με
ένα μαύρο δάχτυλο χωμένο μέσα του; Εκτός
δηλαδή κι αν σεββίρετε το δάχτυλο αντί για ε-
λιά Καλαμάτας. Το χρώμα πάντως ταιριάζει».

«Μπασίρ, φέρε το τζατζίκι να το αλλάξω.
Και πού είσαι; Να κρατάς το πιάτο από κά-
τω και με τα πέντε δάχτυλα. Έτσι κάνουν
στα καλά μαγαζιά».

«Καλά, πώς ξεφτιλίστημε τόσο πολύ αυ-
τός ο τόπος; Πριν από μερικά χρόνια θα το
είχαν απολύσει το γκαρσόνι αν φερόταν έτσι
σε πελάτη. Τώρα το υπερασπίζονται, και εί-
ναι και μαύρος αποπάνω».

«Πώς πάει, Γκιωργιάκη μου, φίλε μου;»
«Να παρακαλάς να μην τελειώσει. Παί-
ζουμε τα τελευταία πέντε λεπτά συν τις καθυ-
στερήσεις και κερδίζει ένα μηδέν ο Πανιώ-
νιος».

«Την πατήσαμε, Γκιωργιάκη. Πέταξε ντε-
κατριάρι».

«Περίμενε, έχουμε άλλα οκτώ λεπτά. Πο-
τέ δεν ξέρεις».

«Ξέρω τι λέω, Γκιωργιάκη μου, φίλε μου.
Σου μιλάει καντέμη. Πέταξε».

«Μάστορα, φέρε άλλη μία πατάτες και
μία φέτα λαδορίγανη».

«Και δυο πράσινες».

«Παιδιά, λυπάμαι. Κλείσαμε».

«Πώς το 'πες αυτό;»

«Το μαγαζί έκλεισε».

«Καλά, είσαι σοβαρός; Πάνω στο φαί, σου
τη δίνει ξαφνικά και κατεβάζεις τα ρολά;»

«Εκτάκτως σήμερα πρέπει να κλείσουμε
νωρίς. Δεν πληρώνετε τίποτα, το μαγαζί
κερνάει».

«Δεν είναι να βγαίνεις έξω Κυριακή, γαιώ-
το. Όλοι βαριούνται που ζούνε. Χίλιες φορές να
κάθουσα: σπίτι και να τη βγάξεις με πίτσα».

«Μπασίρ, κλείδωσε το μαγαζί και άνοιξε
μπίρες! Το πιάσαμε, Μπασίρ! Το πιάσαμε το
δεκατριάρι! Απίστευτο κι όμως αληθινό!»

«Πανα-θ-ηναϊκός έβαλε γκολ;»

«Το πιστεύεις, σκόραρε στο τελευταίο λεπτό. Πρώτη φορά στη ζωή μου πανηγυρίζω που δεν έχασε ο Παναθηναϊκός! Λοιπόν, να οργανωθούμε. Εσύ κόβεις ψωμί, ετοιμάζεις τη σαλάτα, εγώ ψήνω τα σουβλάκια, κόβω το γύρο και το γιορτάζουμε».

«Λέω να κάνω τηλεφωνο στη γ-υναίκα».

«Μετά. Πρώτα πρέπει να δούμε την "Αθλητική Κυριακή" να ξέρουμε πόσα κονομήσαμε. Άντε, γεια μας».

«Γεια μας. Με το δ-εξί».

«Με το καλό λέμε, όχι με το δεξί. Με το δεξί λέμε όταν κάνουμε ποδαρικό ή όταν κάτι αρχίζει καλά. Όταν περιμένουμε κάτι καλό, τότε λέμε με το καλό».

«Με το καλό».

«Αποφάσιες τι θα κάνεις με τα λεφτά;»
«Σκέφτομαι ακόμα».

«Αργείτε όμως, ρε παιδί μου. Αργείτε πολύ. Το σκέφτεστε από δω, το γυρίζετε από κει, ώσπου μπαίνουν οι Αμερικάνοι και σας τα κάνουν λίμπτα. Βλέπε Ιράκ».

«Άμα λείπουν όλα, Γιωργάκη, φίλε μου, δύσκολο να ξέρεις ποιο να πάρεις πρώτο».

«Σιωπή τώρα. Λέει το προπό... Όχι, ρε πούστη! Όχι τέτοια καντεριά, ρε πούστη μου!»
«Τι έγινε;»

«Ξέρεις πόσοι έπιασαν το δεκατριάρι; Δεκατέσσερα! Δεκατέσσερα δεκατριάρια, το πιστεύεις; Και μοιράζουν από είκοσι χιλιάδες εκατόν πενήντα ευρώπολα στον καθένα».

«Λίγκα είναι, Γιωργάκη μου, φίλε μου; Πάρουμε από ντέκα χιλιάντες ευρώ;»

«Τι λες, ρε φίλε! Δεν καταλαβαίνεις από μεγέθη, γαμώτο μου! Εδώ πας να πιάσεις μια φορά στα τόσα χρόνια την καλή και έρχονται άλλοι δεκατέσσερις και σ' τα βουτάνε από την τσέπη, ρε πούστη μου! Λοιπόν, κλείσαμε και πάμε σπίτι».

«Δ-ε γ-ιορτάσουμε;»

«Τι να γιορτάσουμε; Που μας έφαγαν τα λεφτά; Άσ' το, μου 'φυγε η όρεξη».

«Πού θέλεις να κάνεις τηλεφωνο;»

«Σου-δ-άν».

«Πού στο Σουδάν;»

«Ντεν καταλαβαίνω τι λες».

«Λέω πως μόλις κερδίσαμε πάλι το προπό, θα πάρεις πρώτα εσύ τα δέκα χιλιάδες ευρώ συν το μερίδιό σου από το καινούργιο και μετά θα πάρω εγώ. Σου δίνω το λόγο μου πως από το επόμενο προπό δε θα πάρω δεκάρα, πριν πάρεις εσύ τα δικά σου».

«Όχι καινούργιο προπό. Εγώ τέλω απ' αυτό».

«Για κάτσε, ρε Μπασίρ. Αφού δεν αποφάσισες ακόμα τι θα τα κάνεις τα λεφτά! Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ; Κάτσε ν' αποφασίσεις πρώτα! Τώρα, και να τα πάρεις, δε θα ξέρεις τι να τα κάνεις και θα γίνουν σκορποχώρι. Άκου με που σου λέω. Είναι ρίσκο να σου πέφτουν λεφτά και να μην ξέρεις τι να τα κάνεις. Θολώνεις και σου γλιστράνε μέσα από τα χέρια. Λοιπόν, όπως είπαμε. Από την επόμενη φουρνιά θα πάρεις πρώτα εσύ και μετά εγώ. Έλα τώρα, γιατί έχουμε και δουλειά. Πιάσε να κόβεις ντομάτες...»

«Όνομα: Μπασίρ».

«Μάλιστα».

«Επώνυμο: Αλ Χάλεντ».

«Μάλιστα».

«Τόπος και χρόνος γέννησης: Χαρτούμ 1975. Σωστό;»

«Σωστό».

«Λοιπόν, Μπασίρ. Θα σου διαβάσω αυτά που μου είπες και αν θέλεις ν' αλλάξεις κάτι μου το λες, εντάξει;»

«Εντάξει».

«Στην Ψησταριά "Έβρος" εργάζομαι από το έτος 2002. Εκεί γνώρισα και τον Γεώργιο Τσάκωνα, ο οποίος εργαζόταν στο ίδιο κατάστημα ως ψήστης. Ο εν λόγω Γεώργιος Τσάκωνας μου φέρθηκε με καλοσύνη από την πρώτη μέρα που έπιασα δουλειά στο κατάστημα. Έτσι μετά από κάποιο διάστημα αναπτύχθηκε μια ειλικρινής φιλία μεταξύ μας. Σχεδόν κάθε εβδομάδα συμπληρώνουμε μαζί ένα δελτίο προπό. Το ίδιο συνέβη και την περασμένη Πέμπτη, 7 Οκτωβρίου. Επειδή δεν είχα χρήματα, παρακάλεσα τον Γεώργιο Τσάκωνα να πληρώσει αυτός ολόκληρο το ποσό του δελτίου και να του δώσω τα χρήματα που

μου αναλογούσαν αργότερα, πράγμα που αποδέχτηκε. Την Κυριακή, 10 Οκτωβρίου, το βράδυ, όταν έγινε γνωστό ότι είχαμε πετύχει το δεκατριάρι, ο Γεώργιος Τσάκωνας έκλεισε να-ρίτερα το κατάστημα, ώστε να εορτάσουμε μαζί την επιτυχία μας. Κατά τη διάρκεια όμως της τηλεοπτικής εκπομπής "Αθλητική Κυριακή" πληροφορηθήκαμε ότι εκτός από εμάς είχαν κερδίσει το δεκατριάρι άλλοι δεκατέσσερις παίχτες του προπό. Τότε η διάθεση του Γεωργίου Τσάκωνα άλλαξε αμέσως. Οργίστηκα με την κακοτυχία του, επειδή θα μοιραζόταν το ποσό με άλλους δεκατέσσερις. Το πρωί της Δευτέρας και περί την δεκάτη ώρα, όταν άνοιξε η ψησταριά, ρώτησα τον εν λόγω Γεώργιο Τσάκωνα εάν είχε εισπράξει τα χρήματα από το δεκατριάρι. Μου απάντησε πως τα είχε εισπράξει, αλλά όταν του ζήτησα το μερίδιό μου, που ανερχόταν σε δέκα χιλιάδες ευρώ, ο εν λόγω Γεώργιος Τσάκωνας αρνήθηκε να μου το δώσει. Στην αρχή επικαλέστηκε ότι είχε πληρώσει αυτός εξ ολοκλήρου το δελτίο προπό και συνεπώς το ποσό τού ανήκε

καθ' ολοκληρίαν. Όταν του είπα πως ήμουν έτοιμος να του δώσω αμέσως το μερίδιο που μου αναλογούσε για την πληρωμή του δελτίου, μου απάντησε ότι θα το δεχόταν, αλλά ότι το ποσό θα ίσχυε για το επόμενο δελτίο, που θα συμπληρώναμε μαζί. Μετά επιχείρησε να με καθησυχάσει διαβεβαιώνοντάς με πως όταν θα κερδίζαμε το επόμενο δεκατριάρι, θα έπαιρνα εγώ πρώτος τόσο τα δέκα χιλιάδες ευρώ που μου αναλογούσαν εκ του παρόντος δελτίου όσο και το μερίδιό μου από τυχόν κέρδη εκ του μελλοντικού δελτίου. Δεν έδωσε ουδέμία σημασία στις συνεχιζόμενες αντιρρήσεις μου και έκλεισε τη συζήτηση οριστικά, επικαλούμενος ότι είχαμε δουλειά. Μου ζήτησε μάλιστα να αρχίσω να κόβω ντομάτες και κρεμμύδια για τα σουβλάκια της ημέρας. Ενώ κρατούσα το μαχαίρι και τειμάχιζα τις ντομάτες, αισθανόμουν ταυτόχρονα να περιέρχομαι σε ενβρασμό ψυχής λόγω της αδικίας που μου είχε γίνει. Τη στιγμή εκείνη, ο εν λόγω Γεώργιος Τσάκωνας μου είχε στραμμένη την πλάτη και τοποθετούσε το γύρο στον οβελία. Χωρίς να έ-

χω συνείσθηση της πράξης μου, επιτέθηκα από τα όπισθεν στον εν λόγω Γεώργιο Τσάκωνα και άρχισα να του καρφώνω το μαχαίρι στην πλάτη, ώσπου έπεσε αιμόφυρτος στο πάτωμα. Μετά θυμάμαι ότι πέταξα το μαχαίρι και εγκατέλειψα τρέχοντας την ψησταριά... Τα κατάλαβες αυτά που σου διάβασα;»

«Μάλιστα».

«Τίποτα δεν κατάλαβες, αλλά δεν πειράζει. Τα έγραψα όπως μου τα είπες. Σου 'βαλα και το "εν βρασμώ ψυχής" μπας και πιάσει».

«Τα κατάλαβα όλα. Ξέρω ελληνικά. Και γ-ράφω και δ-ιαβάζω».

«Τυχρός είσαι. Θα σου χρειαστούν στη φυλακή... Βλασόπουλος, κύριε αστυνόμει. Εντάξει, υπέγραψε. Τελειώσαμε. Τον στέλνω στο Μεταγωγών».